

vedtagen, fremkom man fra det ærede Medlems Partis Side med et Ændringsforslag til denne Betænkning, det Ændringsforslag, som senere gik ind. Det kunde jo give Anledning til nogen Forbavelse.

Der er flere Ting, som kunde give Anledning til Forbavelse, men det skal jeg ikke opholde mig ved, da jeg ser mere paa, at vi naa til et godt Resultat, end at vi gensidig kunne komme hinanden til Livs, for det sætter jeg ingen Pris paa, men jeg vil dog nævne en anden Ting, som ogsaa har forbavet mig. Og det er dette, at det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds, naar han taler om denne Sag, synes at sammenblande to Ting; to Systemer gaa fuldstændig i et for ham. Det ærede Medlem for Københavns 9de Valgkreds (Hørdum) udtalte førleden sin stærke Tilslutning til det nu bestaaende Alderdomsforsørgelsesprincip i Modsætning til det Standpunkt, han indtog, da Alderdomsforsørgelsesloven blev vedtagen. Jeg paaviste hans Standpunkt den Gang ved at gengive nogle af hans Udtalelser fra den Tid, og det ærede Medlem erkendte, at han havde ændret sine Anskuelser paa dette Punkt. Det ærede Medlem fra Kalundborg (Krabbe) udtalte sig i samme Retning, som han udtalte sig i Dag, med Hensyn til dette at komme til en grundig Revision af den bestaaende Alderdomsunderstøttelseslov, saaledes at vi kom over til faste Takster, men det vil sige: til et helt andet Princip end det bestaaende. Det bestaaende Princip er jo den skønmæssige Understøttelse; de faste Pensioner ere selvfølgelig et helt andet Princip. Det ærede Medlem for Københavns 9de Valgkreds udtalte straks sin fulde Tilslutning til den Tanke, som det ærede Medlem fra Kalundborg havde fremsat, uagtet han kort i Forvejen havde anbefalet det nu bestaaende Alderdomsforsørgelsesprincip, den skønmæssige Understøttelse. Jeg kan ikke finde Samklang deri, og den samme Modsigelse har ogsaa det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds i Dag gjort sig skyldig i, i alt Fald har jeg opfattet ham saaledes. Han holder paa det bestaaende, men udtalte sig for Ønskeligheden af at komme over til de faste Pensioner, som han dog maa erkende er et helt andet System for Alderdomsforsørgelse end det nuværende. Dette har givet mig Anledning til nogen Forbavelse, og jeg tror, at denne Misforstaaelse af hele dette Spørgsmaal i nogen Maade er Grunden til, at man kan staa her og tale Gang efter Gang om dette Spørgsmaal og

tilsyneladende være enig om dets Løsning, uden at denne Enighed dog kommer til at give sig til Kende i enstemmige Beslutninger. Jeg har imidlertid endnu ikke tabt Haabet om, at det skal lykkes os til syvende og sidst at naa til fuld Enighed om denne Sag, for saa vidt angaar Nedsættelsen af Kommissionen med den Opgave at indsamle alt det Materiale, som det er muligt at faa, baade til Belysning af det, som er Hovedspørgsmaalet, Gennemførelsen af en Invaliditets- og Alderdomsforsikring, og til Overvejelse af Spørgsmaalet om Arbejdsløsheden, og endelig til Undersøgelse af, om der muligvis kan findes en Forbindelse mellem Alderdomsforsørgelsesprincippet i det hele taget og Forsikringstanken. Jeg har det Haab, at det skal lykkes, men hvor vidt det saa, naar Kommissionens Arbejde endelig i sin Tid foreligger, kan lykkes at opnaa Enighed i Kommissionen om de Veje, man skal gaa for at løse det store Spørgsmaal, er noget ganske andet, men man kan dog heller ikke forlange Resultater, før Undersøgelserne foreligge.

Jeg tror, det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds og hans Meningsfæller gjorde vel i at støtte Venstre her over for denne store Tanke, hvor vi dog gaa til det Arbejde, som vi foreslaa udført gennem en Kommission med den ærligste Villie til at gøre det bedste, der kan tænkes gennemført, for alle de smaa i vort Samfund, der blive Arbejdsinvalidere i Fremtiden, idet vi erkende, at vor Lovgivning paa dette Omraade har været mangelfuld hidtil. Jeg synes derfor, at naar det ærede Medlem og hans Parti træder op paa en saadan Maade, som de gøre, ikke alene her i Salen, men ogsaa i deres Blade, har man en Fornemmelse af, at der absolut skal føres Krig paa et Spørgsmaal, der burde være absolut neutralt, naar vi skulle tænke paa Muligheden af at finde den bedst mulige Løsning paa den store Opgave, som vi have sat os. Jeg har ikke kunnet lade være med at nævne dette, for jeg tror, at en fortsat March ad denne Vej, hvor vi stadig væk paa samme Vis søge at stikke til hinanden og at splitte paa de Spørgsmaal, som absolut burde samle alle, kan kun skade den Sag, som vi dog ønske at fremme, og derfor har jeg for en Gangs Skyld villet sige disse faa Bemærkninger til det ærede Medlem, selvfølgelig ikke fordi jeg føler nogen som helst Bitterhed paa Grund af, at han har et andet Standpunkt end jeg. Med disse Ord skal jeg atter anbefale Forslaget til det høje Ting.